

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB,
Nyiregyháza, Desseffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

„Uram, Uram!”

(Máté 7., 21—23.)

Szép, szép ez a megtisztelő megszólítás. A tisztelet jele s egyúttal elismerése annak, hogy én annak alárendeltje vagyok, akit «Uramnak» szólítok. Továbbá az is kifejezésre jut e megszólításban, hogy a megszólító függő viszonyban van a megszólítottal. Még jobban kitűnik ez, ha szemügyre vesszük, hogy ki az, akit itt «Uram, Uram»-nak szólítanak. Senki más, mint Jézus Krisztus. Kik azok, akik őt megszólítják? *Emberek.* Mikor szólítják meg? «Ama napon», vagyis az ítélet napján, amikor Jézus Krisztus mint ítélőbíró jön, hogy elevenek és holtak felett ítélkezék, hogy megfizessen kinek-kinek az ő cselekedetei szerint. Arról a napról van szó, amikor Krisztus mennyei dicsőségben, koronával a fején, jön elválasztani a juhokat a kecskéktől, vagyis az igazakat a hamisaktól, a jókat a gonoszoktól. Arról a napról van szó, amikor Jézus Krisztus a völegény eljő, hogy elvigye magával a menyasszonyt, a hívő gyülekezetet.

Ama napon pedig nagy meglepetések lesznek, érdekes, de fájó, soha nem gondolt fel-fedezések! Miért? Mert ama napon olyasmi fog történni, amire igen sokan nem gondoltak s nem voltak elkészülve. Hát tulajdonképpen mi fog történni? Mi lesz az a csodálatos, váratlan meglepetés sokak részére? Egyszerűen az, hogy sokan, akik egész biztosra vették, hogy ők az ítéletet tevő Jézus Krisztussal bemennek az örök életre, a mennyek országába, künn szorulnak; s viszont olyanok, akikről sokan azt hitték, azok semmiképpen be nem mehetnek majdan a mennyek kapuján, azok bemennek! Mondom, nagy meglepetések, nagy csodálkozások lesznek! Sokak előtt érthetetlen lesz Jézus Krisztus megfellebbezhetetlen döntése. «Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, gonoszság cselekedői!» Az Urnak az a kijelentése lepi meg őket, hogy

ő nem ismeri őket! Hát lehetséges ez? Hát nem az Ur nevében prófétáltak? Nem az ő nevében tanítottak? Nem az ő nevében buzdítottak ezreket meg ezreket Isten parancsolatainak megtartására? S még sem ismeri őket az Ur? Nem ismeri őket, mert míg másokat tanítottak, addig ők maguk nem éltek tanításuk s Isten igéje szerint. Vízet prédikáltak s bort ittak. Amíg másoknak merítettek a forrásból, addig maguk sohasem ittak belőle. S amit másoktól megköveteltek, hogy Isten igéjét szigorúan tartsák meg, azt ők maguk sohasem tették. A prófétáláson kívül még csodákat is tettek s tisztátalan lelkeket is üztek az Ur nevében; de amíg ezt tették, rajtuk nem ment végbe a megtérés és az újjászületés csodája s az ő lelkük nem tisztult meg a bűnös gondolatoktól s a gonosz kívánságoktól. Cselekedeteikben, életükben gonoszok maradtak, azért mondja Jézus Krisztus öröklük: «Távozzatok tőlem gonoszság cselekedői!»

A Mester megmagyarázza eljárásának okát egy másik beszédében, mikor is azt mondja a mennyek országából kizártaknak. «Éhes, szomjas, béteg, meztelen fogoly voltam s ti nem törődtek velem, vagyis azokkal, akikkel törődnetek kellett volna, mert amit tettetek felebarátaitokkal, vagy amit nem tettetek velük, mindazt úgy veszem, hogy velem tettétek, vagy nem tettétek!»

Szóval Jézus Krisztus azt akarja az emberekkel megértetni, hogy az életben megnyilatkozó cselekvés, tett, a fő s nem a szájjal vallott, értelemmel megértett Istentisztelet. Nem az a fontos, hogy a zsidó hogyan és hányszor mutat be áldozatot a templomban, mennyit bőtől s mennyit imádkozik, hanem az, hogy a bűntől tartózkodik-e s egész Énjét, életét, testét, lelkét az Istennek szenteli-e?

Nem az a fontos, ki hova, milyen alaku s milyen szertartásu templomba jár; állva, vagy térdepelve imádkozik-e; a Hozsanna, vagy ja

Hallelujákból, a Zsoltárból vagy az öreg Transzciusból énekel-e, hogy templomán kakas, vagy csillag, egyszerű vagy pedig duplakereszt van-e, hanem az, hogy az az imádkozó, éneklő, templomba járó lélek, az ő mindennapi életében megvalósítja-e az Isten és az emberek iránti szeretet legfőbb parancsát, mely a többi mind magában foglalja. Az a fontos Jézus Krisztus szemében ama napon, hogy te, hogy én, hogy mi emberek hogyan éltünk egymással egy gyülekezetben, egy egyházközségben, egy faluban, egy városban, egy országban. Szerettük-e egymást s szolgáltunk-e egymásnak. Egymás lábát mostuk-e, avagy legtöbbször csak egymás fejét. Egymást támogattuk-e avagy inkább elgáncsoltuk egymást?

Jézus azt mondja, hogy az a boldog ember, az fog megállani Ő előtt, az lesz méltó arra, hogy vele együtt az Atyához menjen s felöltse a fehér ruhát s pálmát vegyen a kezébe s koronával ékesíttessék, aki cselekedte azokat a beszédeket, amiket Jézustól hallott, s aki azokba a nyomokba lép, melyek Jézus telteiben s szavaiban követendő példa gyanánt előttünk állanak.

Hiszem, hogy olyan is bemegy Jézussal az Atya örömébe, aki nem tudott írni, olvasni, énekelni, szép szavakkal imádkozni, akinek soha alkalmat nem volt templomba, gyülekezetbe járni, de aki Jézus Krisztus módjára élt, szeretett, szolgált. Ezt sejteti velem Mesteremnek az a mondása, hogy sokan jönnek majd északról, délről, keletről s nyugatról s bemennek vele az örök életbe s vele országlanak; sok utolsó

majd első lesz — s akik azt hitték magukról, hogy ők egész biztosan részesei az örök életnek, azok künn szorulnak, s a legutolsók lesznek.

Milyen az életed, kedves olvasóm? Vajjoni szavakkal szolgálsz-e csak Jézus Krisztusnak s azt monddod: Uram, Uram! vagy pedig cselekedetekkel valod-e magadat Krisztus követőjének. Ama napon két hatalmas szó hangzik el: Jöjjelek hozzám! Távozzatok tőlem! Te tőled függ, hogy mit fog Jézus Krisztus feléd kiáltani: Válassz, még nem késő! Ma még megleheted!

W. J.

Mennyegzői ünnepély Nyíregyházán.

Április 2-án Pristyák András és Skolnik Zsuzsanna házasságot kötöttek. Ez alkalommal a menyasszony leánytársnői a kápolnát virágokkal díszítették; az énekkar két éneket énekelt. Az esketési beszéd alapigéje Ruth. 1. 16. v. volt. A közös út, a közös munkatér s a közös istentisztelet volt a beszéd főgondolata. Ha az ifjú pár mindenkori Jézus Krisztust követi, akkor boldog házasságot élnek. Ugy a menyasszony, mint a vőlegény házában a vacsora után istentiszteletet tartottunk s az énekkar több ének elneklésével vidámitotta a jelenlevőket. Különös nagy öröme volt a vőlegény édesanyjának.

A bolygó római.

Ján. 18., 38.

Amint létezik «bolygó zsidó», aki a keresztet vívó Jézust bántalmazta s éppen azért ítéletnapjáig bolyongania kell a földön, éppen úgy létezik «bolygó római», Pilátust értjük, aki Jézust meggyilkolta. Neki is örökké itt kell lennie s az emberiség közt bolyongania, mint élő intőjel. Ahol Jézusnak áldozati halálát hirdetik, ott mindig Pilátus neve is szóba kerül. «Szenvedett Pontius Pilátus alatt» így szól már évszázadok óta a keresztyén hitvallás. Így a Pilátus neve Jézus nevével szoros kapcsolatba került. De nem oly értelemben említetik minduntalan, mint ama Máriának neve, ki Jézus lábait nárdus kenettel megkenete s hajával törölgette.

Amint a «bolygó zsidó» kifejezés jelenti magát a zsidó népet, amely megvetette Üdvözítőjét, éppen úgy a «bolygó római» alatt is az akkori római népet értjük, amely élvhajszata s erkölcsstelensége miatt nem ismerte fel az isteni igazságot s éppen azért el kellett pusztulnia. De Pilátus egyúttal a mai modern kor népét

is jelenti, amely ugyancsak nem akar tudni arról az országról, amely «nem e világból való».

Nézzetek csak azt a két férfit ott a Gabbathán, amint szemtől szembe állnak egymással. Az egyik a világi hatalom képviselője, a másik az égi hatalom királya! Pilátus a mulandóság bírója, Jézus pedig az örök bíról! Ennek meg van a hatalma arra, hogy meghaljon, annak pedig, hogy öljön. Pilátus ott áll, felruházva a világ hatalmával s pompájával; de lelke háborog, szíve vérzik; Jézus pedig ott áll a legnagyobb gyengeségben s megvetettségben s mégis «mint király» isteni méltóságtól körülövezve. Pilátus akkor, mikor Jézust halálra adja, saját halálos ítéletét írja; Jézus pedig akkor, mikor az emberek szeme előtt meghal, tulajdonképpen diadalmaskodva győz.

Jézus az igazság birodalmában királynak nyilatkoztatta ki magát. Pilátus nem akarja elismerni az igazságot, mikor így kiált fel: «Micsoda az igazság?» Önyolódik Jézus felett s otthagyja. Az igazság előtt becsapta az ajtót éppen akkor, amikor hozzá be akart térni. Olyan kijelentést tesz Pilátus az igazságba vetett hitről, mely egyenértékű a kísértetekben való hittel. Szi-

nak, aki már egy év óta súlyos belegen fekszik. Ragyogó arccal, boldog mosollyal fogadta a menyasszonyi díszben hozzá betérő menyét s adta édesanyjai áldását. E látvány sok szemlélő szemébe könnyet esalt. Adjon az Ur a fiatal párnak örömet, békességet s boldogságot.

Löbel János prédikátor arról értesíti a szerkesztőseget, hogy egészsége végre helyreállt s hogy ő is, felesége is, megnyugodtak az Ur bölcs akaratában, bár igen fáj nekik, hogy két fiukat egyszerre veszítették el. Kívánjuk a megszorodott szülői szívnek, hogy teljesen gyógyuljon be a vérző seb. Husvét eszünkbe juttatja megint, hogy feltámadunk, hogy elhunyt kedveseinkkel találkozunk s többé el nem válnak tőlük! Odaát nem lesz már betegség, szenvedés, halál, elválás, hanem örökélet, öröm, zavartalan boldogság.

Funk Márton superintendens az elmúlt hónapban április 5—11-ig Bécsben evangelizált. A husvétot megelőző idő különösen alkalmas arra, hogy az Ige számára fogékonyra tegye a lelkeket. Bár ezen evangelizáció is vezetne sok lelket a megtérésre, Krisztus követésére.

A budakeszi aggok otthonában több idő óta ápolott *Schwob* testvérnőnk hosszabb szenvedés után április 3-án meghalt. A lélek itt hagyta a földi porsátort, hogy Jézusnál egy szebb hajlékot vegyen örök birtokába.

vében persze egész más hang szólal meg. Oh mi ismerjük az ilyen embereket s sajnáljuk őket. Abban a korban, melyben Pilátus élt, nagyon nehéz volt az igazság létezésében s annak győzelmében hiinni. De azért Pilátus mégis vágyódhatott volna az igazság után, éppen úgy, mint a tiszljei Kapernaumban, Jeruzsálemben s Cezareában. (Máté 8., 5; 27., 54. Ap. Csel. 10.) Azok mindjárt felismerték az igazságot, amint Jézus személyében feléjük közeledett, mert ők maguk is az igazságból valók voltak. Nem így Pilátus. Ő nem akarja Jézus szavát megérteni, ha mindjárt mozgatta is a lelkét. Mi ismerünk téged, szegény Pilátus! Te nagyon jól érzed, ha hiszel az igazságban, akkor meg is kell cselekedned! Azt is tudod, hogy az igazság elfogadása rögtön magával hozná azt, hogy Jézust szabadon bocsássad. De mi következik erre? Kétségkívül a papok haragja, akik rögtön bevádolnak engem a császárnál s így elvesztem hivatalomat. Mit mondanak azonban akkor a jó barátaim? Hogy csufolnak majd az ellenségeim. És én, aki úgy megszoktam az életnek ezerféle örömeit s azt, hogy az emberek hajlongjanak előttem s tiszteljenek, hogyan éllhetnék nyomorban, megvetettségben? Ez elviselhe-

A budakeszi árvaházra az idén minden gyülekezetünk virágvasárnapján kollektát gyűjtöttünk. Eddig a következő eredményről értesültünk: A budapesti német gyülekezet kollektája 2 millió korona. A nyíregyházi gyülekezeté: 329.850 K.

Az angyalföldi vasárnapi iskola vezetője: Zubor Géza testvér arról értesítette a szerkesztőseget, hogy április 5-én a vasárnapi iskola növendékeiből alakított kis kékkeresztes csapat egy gyermekünnepély keretén belül felavatja a kékkeresztes zászlót. Az angyalföldi alkoholfellenes kis csapat 38 főből áll eddig. Közéjük 10 felnőtt is lépett, hogy a bátor kis harcosok kedvét és kitartását növeljék. Ahol a vasárnapi iskolásnövendékek ilyen bátrak, hogy *csatázás-lót* szereznek s harcba vonulnak, ott igazán élet van, ott él maga az Ur Jézus. Mi Istenünk áldását kívánjuk az abstináns csapat minden tagjának, valamint vezetőjének. Isten áldása legyen e munkán!

Husvét másodnapján este a nyíregyházi gyülekezet prédikátora az énekkar közreműködésével igen nagyszámú hallgatóság előtt vetített képek segítségével evangelizált. Jézus élete lett bemutalva s különösen kidomborítva s képekkel is illusztrálva, Jézusnak ama missziói parancsa: Elmenvén a világba, tanítsatok meg minden népeket. Tanulságosak voltak azon képek, amelyek bemutatták, hogyan vitték és viszik a misszionáriusok Isten ígését minden népekhez — hegye-

tellen gondolat! Nem, nincs igazság, nem szabad, hogy legyen igazság! Így állnak az ügyek Pilátus belsejében. A vége a dolognak az, hogy a «bíró» gyilkosa lesz annak az embernek, akinek ártatlanságát az egész világ előtt csak az elébb hangoztatta. De éppen ezáltal lesz ő is, az *igazságnak* egy hatalmas tanuja, anélkül, hogy ezt tudta volna! Mert ezzel azt bizonyította, hogy a világot az olyan emberek teszik tönkre, akik nem hisznek az isteni igazságban.

Még ma is légió azoknak a száma, akik ezt a pilátusi kérdést: «Mi az igazság?» a legnagyobb bölcsességnek gondolják. Nem azokra gondolunk, akik könnyteljes szemekkel, őszintén becsületesen keresték az igazságot, de még nem találták meg. Ezek számára az igazság királyá majd csak meghozza annak idején a teljes világozást. Mi azokra gondolunk s azok igen nagy számmal vannak, akik könnyelműen teszik fel ezt a kérdést s tagadják az igazságot, mert gyűlölik. Ezek gunyolódnak a kereszténység igazságai felett. Kifogásul használják az egyes keresztényeknek «képmutatását» vagy pedig a «gyülekezetek közti viszálykodásokat» vagy pedig hivatkoznak a «biblia ellentmondásai»-ra. Ilyenkor rendesen előkerítik az istállóból a «Bálám

ken, völgyeken — hómezőkön át. Bár hatolna az evangélium minden ker. hajlékba, s lenne mindenki a ker. országokban Krisztus igaz követője!

Az üdvhadsereg katonái április 19—20-án Nyiregyházán működtek. A vásártéren zászló alatt állva, énekeltek s hirdették a megtérés szükségességét. Vasárnap délután a Bethania-egyletben, utána a baptista gyülekezetben, majd este a methodista kápolnában szólaltak fel. Ezen alkalommal együtt volt az idén már másodszer Nyiregyháza minden hívő gyülekezetének népe. Együtt dicsérte az Urat s együtt örvendezett a feltámadott Jézus Krisztusban, aki megváltotta őket a bűn hatalma alól. Ez az igazi testvéri összefogás megmutatta úgy a hívő, mint a hitetlen népnek, hogy az Ur keze hatalmas dolgokat cselekszik. Láttuk, hogy Krisztusban egyik lehetünk a különböző nevek dacára. Odafejjel csak egy neviünk lesz: Isten gyermekei! Egy nevet fogunk sokszor ismételni: Jézus, Jézus! A nyiregyházi hívőknek az az imádsága, hogy hajoljon meg Jézus előtt minden térd!

Budakeszi kirándulás. Husvét hétfőjén gyönyörű, napsugaras reggel volt. Budapesti, kispesti, angyalföldi testvéreink csoportostul vonultak ki gyermeknyaraló telepünkre, hogy lelki testi üdülést nyerjenek. Délelőtt, délután volt istentisztelet, külön magyar és német nyelven. Funk, dr. Szalós, Kreutzer testvérek szolgáltak

számáról s a vízből kihúzzák a «Jónás cethalát». Azt is mondják, hogy a keresztyének vagy rajongók, vagy sajnálatraméltó bolondok. Hangoztatják, hogy mennyivel okosabb dolog az, amit ők így fejeznek ki: üdvözüljön mindenki a maga faconja szerint! A Pilátus barátainak az a fő, hogy mindenki éljen és gondolkozzék úgy, amint az neki tetszik, — másnak semmi köze hozzá. Ha jobban szemügyre vesszük ezeket az embereket, akkor észre vesszük, hogy csupa olyan ember, aki nem akar előbujni a sötétségből; akiknek nem kell az igazság, mert ha elfogadnák az igazságot, akkor nem maradhatnának többé olyanok, mint amilyenek, nem gondolkozhatnának, nem élhetnének úgy, amint az nekik tetszik. A Pilátus barátainak az a véleménye s a legfőbb hitelvük: «A vallás ne legyen kényelmetlen.» Ezt vallják sokan, mindegy, hogy az illető a tanári katedrán ül-e, avagy pedig a mosóteknő mellett áll. Ők nagyon jól érzik, hogyha elfogadják Jézus Krisztust, mint az igazság királyát, vagy mint magát az igazságot, akkor lelkileg meg kellene újulniok, gonosz szokásaikat abba kellene hagyniok, bűnös élvezetekről, világi társaságokról, erkölcstelen olvasmányokról s több efféléiről le kellene monda-

niok. Azért kerülnek az igazságot, mert jól érzik, hogy az igazság csak úgy tud valakit éltetni, ha előbb megölte. De a bűnnek, a világnak meghalni még nem akarnak, azért kerülnek aztán az igazságot. Ha megkérdeznék ezeket az embereket, vajjon igyekeztek-e életükben legalább egy rövid óráig az igazság királyának szemébe nézni, akkor azt kapnók válaszul, hogy még csak pár percet sem szenteltek arra, hogy önmagukat megismerjék. Azt kapnók válaszul, hogy soha nem is akarták teljesen megismerni az igazságot, mert ez fájó felfedezés lett volna s avval a következménnyel járt volna, hogy új életet kellett volna kezdeni, amit azonban szintén nem akartak.

Az istentiszteleteket a szabadban tartottuk, verőfényes tavaszi napsugárban. Felhangzottak kedves biblikus tartalmu énekeink. Itt künn a szép természetben, amint csodáltuk az Ur nagy szerű alkotásait, úgy éreztük, hogy jobban felhangol szívünkben a szeretet és hála Isten iránt. Igazán felemelőleg hatott reánk az erdő csendje, a madarak fel-felhangzó éneke, az erdei virágok kedvessége. Legyen magasztalva az Ur ezért a napért s az elnyert áldásokért.

Kedves olvasóm! Ne hallgass a modern Pilátus lármára. Az emberiségnek nem a legjobbjai csapják ezt a lármát. Viszont azok, akik vágyódnak a teljes igazság után, azok fokról-fokra feljebb és feljebb jutnak Jézusnak s az igazságnak megismerésében, míg majdan ama nagy napon, beléphetnek a szentek szentjébe, dicsőíteni az Istent!

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

A jugoszláviai konferenciát dr. Nuelsen püspökünk már április 16—19-ig tartotta Ujverbáson (Bács-Bodrog m.). Igen érdekes témákról tartott a püspök előadásokat: 1. A methodizmus, a szabad egyház, a népegyház. 2. A methodizmus egyházszerkezete. 3. Mindenki, mindenkor munkában. 4. A methodista egyház múltja és jövője Jugoszláviában. Egyes prédikátorok új beosztást kaptak. Így az óbecsei gyülekezet prédikátora: *Sebete György* — Nagybecskerekre került. A cserenkai gyülekezet prédikátora: *Drumm Ferdinánd Óbecsére*, *Drumm Adolf* pedig Cserenkára került. *Mann Th.* prédikátor pedig *Knüttlingenbe* került Németországba. A jugoszláviai munka szépen halad előre. Isten gazdag áldása kísérje a gyülekezetek és a prédikátorok munkáját.

Titkos keresztények. Egy amerikai misszionáriusnő a baseli missziói lapban azt közli, hogy a mohamedánok közt igen sok titkos keresztény van, minden társadalmi rétegben s minden országban, ahol mohamedánok laknak. Egymás közt szervezve is vannak s tudnak egymásról, bizonyos jeligeről ismerik egymást. Mikor a misszionáriusnő résztvett egy istentiszteletükön, azt mondták neki: «Te vagy az első, aki megértesz minket, mi keresztényen kereszténynek vagyunk. Az énekeket emlékezetből, nem könyvből énekeltek. Szeretet sugárzott az arcokról. A nők fátyol nélkül voltak jelen. Mikor a misszionáriusnő azt kérdezte, hogy sokan vannak-e? azt válaszolták: Sokan. Hol? Mindenütt! Még az állami tisztviselők közt is vannak ilyen titkos keresztények. Biblia ismeretük oly nagy, hogy sok európai keresztényt megszégyenítenek. Ime, olyanok közt is vannak igazi Krisztus követők, akikről mi keresztények nem is tudunk. Többen lesznek egykoron a mennyben, mint mi ítélkező emberek gondoljuk!

Az egyes felekezetek erőviszonyai. A «Schweizer Evangelist»-ből átvesszük a következő hírt: A legújabb népszámlálási adatok szerint az egész világon a protestánsok száma 210 millió; a róm. katolikusoké 265 millió. 1873. óta a protestánsok Európában 54 százalékkal szaporodtak, a katolikusok csak 30 százalékkal. Az Egyesült Államokban a 100 millió lakosból 80 százalék a református; a bevándorlott katolikusok az utolsó félszázadban 20 millióval megfogytak. Anglia 1876-ban 6 millió katolikust számlált és 34 millió protestánt, ma pedig 5 és fél millió katolikus van és 43 millió protestáns. Belgiumban 1830-ban volt 2000 pro-

testáns, ma 25.000 a számuk. Svédországban és Norvégiában 5147 katolikus van, Dániában pedig 8780. Svájcban a kath. száma 1920-ban volt 1,593.538; ma pedig lefogyott 1,528.000-ra; ellenben a protestánsok száma 2,107.596-ról 2,217.596-ra emelkedett. Csehországban pedig száz, meg százezen léptek ki a katolikus egyházból s Rómától függetlenül megalakították a cseh nemzeti egyházat.

Ha Róma világgá kürtöli, hogy mindenütt nő hűveinek száma, akkor fenti adatok ezt világosan megcáfolják, mert az az igazság, hogy fogy a számuk. Így értetető is, hogy miért erőlködik Róma oly nagyon különösen Németországban és Svájcban. Ezek az adatok a svájci lapból hazai olvasóinkat is tájékoztathatják a protestantizmus és katholicizmus erőviszonyairól. Amíg a protestánsok tényleg Krisztus tiszta evangéliuma mellett kitartanak s hívő lélekkel követik Krisztust — addig nincs mit félniök.

Amerikából 1924-ben visszaküldtek 6409 embert, akik már kikötöttek volt. Ezek közül 2012 embert azért menesztettek vissza, mert nem tudták volna magukat saját erejükből fenntartani s így a jólékonysági, vagy az állami intézményeknek lettek volna terhére; 724 ember gyengeelméjű volt; 602 pedig úgy lépett az amerikai partokra, hogy amerikai hatóság nem is vizsgálta felül; végül 525 gonosztevő volt, ezeket szintén nem engedhették be.

Blake püspöknek felesége meghalt. A püspök éppen a tengeren járt, mikor arról értesült, hogy felesége Amerikában meghalt; tehát ott sem lehetett betegeskedő neje halálos ágya mellett. A methodista püspökök főhivatása a folytonos utazás, szárazon és tengeren s bizony sok áldozatot kell hozniok. Az Ur ügyében való szorgalmaskodás háttérbe szorítja a családi életet.

Az idei svájci konferencián, amely Adliswilben lesz, Blake püspök helyett Richardson Ernő püspök fog elnökölni.

Dr. Nuelsen püspökünk legújabbban azzal bizatott meg, hogy a franciaországi, olaszországi, északafrikai és északnémetországi konferenciákon elnököljön. Magyarországra szeptember vége felé jön.

Uj járaó-sir, amely 500 évvel idősebb a Tutankhámén sirjánál. A nagy piramis közelében az amerikai archeológus misszió egy sirt fedezett fel, amelyben valószínűen a negyedik dinasztia első uralkodójának valamelyik családtagja vagy valamelyik igen magasrangú hivatalnok van eltemetve. A sir a Krisztus előtti 2000. évből való, tehát 500 évvel idősebb, mint Tutankhámén sirja.

Meg kell-e térni?

Erre a kérdésre Modersohn lelkész egy levélben ezeket válaszolta: «Őn azt hiszi, hogy megtérésre csak azoknak van szükségük, akik a keresztyénségnek kimondott ellenségei vagy pedig csupán névleges keresztyének voltak. Ellenben azoknak, akik mindig komolyan vették keresztyénségüket, nincsen szükségük megtérésre, mert hisz éveken át lassan belefejlődhetnek az igazi hitbe. Fel kell őket világosítanom arról, hogy amikor a biblia «megtérés»-ről, «ujjászületés»-ről beszél, akkor ezzel azt mondja, hogy ezen minden egyes léleknek át kell menni. Jézus elég világosan szól erről, mikor azt mondja: «Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Istennek országát.» Tehát minden embernek szüksége van ujjászületésre. Az ujjászületés azonban nem olyan folyamat, amely éveken át tart, mert akkor Jézus nem a «születés» hasonlatát vette volna. Amint a testi születésnek van ugyan előzménye, de azért egy bizonyos napon végbemegy, úgy van az ujjászületéssel is. Itt is vannak előzmények. Isten megmunkálja a szívet, hogy megnyerje a lelket, de azután szükséges, hogy megtörténjen az ujjászületés is. Ez nem éveken át lörlendő lassu folyamat, hanem inkább csak egyetlen egy aktus. Ha nem így volna, Jézus bizonyára nem alkalmazta volna a születésről szóló hasonlatot.

A megtéréssel éppen így vagyunk. A megtérés megfordulást jelent. Itt is vannak előzmények. Hamis uton, helytelen cél felé járunk. Egyszer csak felismerjük: rossz uton haladunk. Knobelsdorf alezredez ezt katonai vezényszóval így fejezte ki: Az ember megtérése nem más, mint e három katonai parancs teljesítése: Alj! Hátra are! Előre indulj!

Mindkét kifejezés: Megtérés és ujjászületés egy és ugyanazt a dolgot fejezi ki. Ez a szó ujjászületés inkább arra mutat rá, amit az Isten tesz, míg a megtérés szó azt fejezi ki, amit az ember tesz.

Mért kell hát mégis minden embernek megtérnie? Azért, mert természetlől fogva mindnyájan bűnösök vagyunk, a bűnt örököltük s cselekedtük is. Nincs külömbség. A hitű egyháztagnak éppen úgy meg kell térnie, mint a közönséges gonosztevőnek. Nem az egyes elkövetett bűnökről van szó csupán, hanem egész életünknek bűnös lényegéről.

Tehát önnök is meg kell térnie, akármilyen vallásos is volt eddig!

Modersohn után

W. J.

Az ifjakhoz.

Van-e jó barátod? — Hogyne volna! Ezt feleled hamarosan és könnyelműen. De jól értsd meg, mit kérdezek. Nem azt kérdezem, van-e cimborád, akivel együtt tréfálsz, talán dőzsölössz és tivornyázol. Azt kérdezem, van-e jó barátod, aki ugyan részt vesz minden nemes örömben, de a sárba nem sülyed veled, sőt képes erélyesen tiltakozni veled szemben, ha te ilyesmire hajlandó volnál.

Oh, keress magadnak ilyen jó barátot! Az ifjuságnak szüksége van ilyen jó barátokra még többre is s nemcsak egyre. Szüksége van arra, hogy a vele egykoruak közül válasszon olyanokat, akik Isten nevét nem gunyolják, a bibliát olvassák is s nemcsak tisztelik, és a Jézus követésére törekszenek.

De szüksége van oly idősebb jó barátokra is, aki az élet bonyodalmai s kísértései közt nemcsak jóakarattal, de tapasztalatokon alapuló bölcsességgel is siet segítségedre.

Van-e ilyen jó barátod? — Ha nincs, keress minél előbb! Öntsd ki előtte szivedet, szükséged van erre. Mert a fejlődő testi és lelki élet némely nem értett jelenségei és az a kövülmény, hogy ezeket az ifju megrontására használják fel: szükségessé teszik, hogy egy tapasztalt keresztyén tanácsait meghallgassad.

Légy tehát bátor! Szólj! Légy okos! Okos az, aki a jó barátok tanácsait hallgatja meg és követi. — Egy jó tanácsot most is adhatok. Fogadd el, mint teljes bizonyosságot, hogy az Isten lehetőséget adott az ifjunak arra, hogy az Ur Jézus útjain járhasson. Pokoli hazugság az, hogy az ifjunak ki kell magát tombolnia. Az ifjunak edzenie kell magát, és az elpusztulástól kell óvakodnia. A későn kelést, a hosszúra nyújtott vacsorát, az izgató italt és a képzeletet megmérgező társalgást kerüld és küzdj tested és lelked tisztán tartása érdekében.

Küzdj és használd fel az evangéliumot védpaizsul! Ha pedig mégis valami módon a baj közelébe jutsz, szólj valamely idősebb jó barátodnak nyíltan, hogy bajba ne kerülj! Ne rontsd meg ifjuságodat, mert az ifjuság vétkei drágán kelnek mindenkinnek, egy elvesztett élet boldogtalanságával megfizetnie. Sz. A.

Ha hétszer elesik is az igaz, ugyan fel kell azért.

Mikor elesik ellenséged, ne örülj!

Mint az aranyalma az ezüst roslélyokon, olyan az alkalmatosan mondott ige!

Ha éhezik, aki téged gyűlöl, adj enni néki kenyert és ha szomjuhozik, adj néki inni vizet!

A gyermekápolásról.

Fontos dolog, hogy az anya hogyan gondozza gyermekének testét. Mert a testi egészség kihat a lélekre is. Szeretnék jelen sorokban mindazon anyáknak, kik gyermekeiket igazán szeretik, rövid utmutatást adni arról, hogyan táplálják gyermekeiket, milyen legyen az alvás, a bőrápolás, a ruházkodás, a játék, a munka s milyen élvezeti cikkeket adjanak az anyák gyermekeiknek.

A táplálkozásról.

A gyermeknél roppant fontos a táplálkozás, mert az étellel nemcsak fenntartja testét, de fejlődnie és nőnie is kell. Milyen legyen a táplálék? Egyszerű s nem izgató. Leginkább álljon tejből, kenyérből, gyümölcsből, főzelékből s burgonyából. Legjobb a gyümölcs, mert ebben van a gyermeki szervezetnek elengedhetetlen cukor és az anyagcseréhez szükséges só. A tészta és cukrászsütemény nem oly jó a gyermeknek. Helyette inkább egyék gyümölcsöt.

A tej, mely az egy éven aluli gyermeknek fő tápláléka, ezután is jusson bőven a gyermeknek. Mert benne megvan a fehérje, a zsír, a cukor s a só. Erre szüksége van a fejlődő testnek. Igen vigyázni kell, hogy a tejben ne legyen tuberkulózis bacillus. Ezt úgy lehet elkerülni, hogy a tejet csak felforralt állapotban adjuk. Ahof lehet, ott jó saját kecskét tartani s annak tejet adni a gyermekeknek. Ezt még nyersen is lehet inni, nem árt. A gyerek jobban szereti a nyers tejet, mint a felforralt tejet.

Ha a gyermekek nem szeretik a tejet inni, akkor más alakban kell nekik juttatni, tejleves vagy tejesételek alakjában.

Tanácsos a gyümölcsöt mielőtt megesszük, megmosni, különben betegségek csirái lehetnek a gyümölcsön. A méz is kitűnő a gyermekek számára.

Husra a gyermeknek egyáltalában nincs szüksége. Különösen nem jó a gyermek szervezetének a borsos és paprikás kolbász. Sokkal jobb, ha kenyér és kolbász vagy sonka helyett, vajkenyeret s almát vagy körtét kap.

Itt-ott adhatunk nekik tojást, de rendszeresen tojással táplálni őket, ferde dolog.

Hogy mennyit egyen a gyerek? Erre nem lehet általánosító feleletet adni. Testalkatától a étvágyától függ. Ha fent említett ételeket adjuk s a gyermek sokat mozog friss levegőn, akkor nyugodtan rábizhatjuk, hogy annyit fogyasszon, mint amilyen étvágya van. Sok szülő túlzott szeretetből tömi a gyereket, sok pedig kevesebbet ad, mint kellene.

Jó dolog őket az étkezésben már kicsi koruktól pontossághoz s rendszerességhez szoktatni,

ne akár mikor egyenek. Van gyermek, amelyik egész nap majszol valamit s mikor az ebéd, a vacsora ideje érkezik, nem izlik neki az étel.

Reggel sok gyermeknek nincsen étvágya. Érthető, mert a test éjjel pihen s így reggel nem olyan nagy az étvágy.

Tízórára ajánlatos a gyerekeknek vajakenyeret, almát, körtét, narancsot s egyéb gyümölcsöt adni.

Ebédre egyék azt, amit a szülők is esznek, feltéve, hogy a szülők is ésszerűen táplálkoznak. Minél kevesebb húsételt esznek a gyermekek, annál jobb.

A délután folyamán lehet egy pohár tejet, vajas-, mézes- vagy lekváros kenyeret adni.

A vacsorát nem szabad túl későn adni, mert különben befolyásolja az alvást, nyugtalanná teszi. Legyen tejleves vagy másféle leves, vajakenyér. De jó a sült krumpli is.

Szoktassuk hozzá a gyermekeket, hogy minden ételt jól rághassanak meg s egyenek lassan. A jól összerágott ételt a gyomor könnyebben tudja feldolgozni. A fogazat legyen épségben. Tanácsos a gondos fogápolás.

Minden étkezés előtt és után ne felejtsek el a kézmosást, mert különben egyes betegségek bacillussai a piszkos kéz után kerülnek a szervezetbe. Asztal és teríték szintén tiszta legyen. Arra is ügyel a gondos anya, hogy a széklet rendes legyen, mert ez is hozzátartozik a jó egészséghez.

Alvás.

Amilyen fontos az egészségre a jó és rendes táplálkozás, éppen olyan fontos az alvás is. Az alvás utján pihen az idegrendszer. Minél fiatalabbak a gyermekek, annál több alvásra van szükségük. Az alvás tartama 10—11 óra. Legkésőbb este 8-kor legyenek a gyermekek az ágyban. Reggel 6 vagy fél 7-kor már felkelhetnek. Az első években jó, ha a gyermekek ebéd után is alusznak egy óra hosszat. Különösen a gyenge és vérszegény gyermekeknek jót tesz az ebéd utáni alvás. Ne ruhástól, hanem levetkezve aludjanak.

Nagyot vétezik a szülő gyermeke ellen, ha este elviszi magával moziba, színházba, korcsmába. Így lesznek a gyermekek idegesek, s vérszegények. Azonkívül a felkük is megfertőztetik.

Hogy az álmom tényleg egészséges legyen, szükséges, hogy jó levegő legyen a szobában. Ha a gyermekek reggel fejfájással ébrednek, annak az a jele, hogy rossz levegővel van tele a szoba. A hálószoba legyen tágas, világos, napos. Ha csak lehet, akkor a hálószobát ne használjuk más célra. Ablakai egész nap nyitva lehetnek. Éjjel legalább a felső ablak legyen nyitva. A levetett ruha se legyen benn a hálószobában, mert a belőle kiáramló pára szintén rontja a hálószoba levegőjét. A gyermekek sok esetben azért vérszegények s nyugtalan alvók, mert rossz a szoba levegője, nem pedig azért, mert gyenge az étkezés.

Fekvőhelyük ne legyen puha s takarójuk ne túlvastag. Ajánlatos lenne az is, hogy éjszaka hálóingben aludjanak, nem pedig ugyanabban az ingben, amelyet nappal viseltek. Jobb az oldalfekvés, mint a hanyatt fekvés. Utóbbi megnehezíti a légzést s így áll elő a hortyogás. Aki hanyatt fekszik, annak szive éppen a nagrütőre fekszik, így a vérkeringést is zavarja. Az életben a szívek s a vérnek nagy munkát kell végezni, azért jó a gyermeket már korán hozzászoktatni, hogy a szívet és a vérkeringést kimélje. Igen sok ember nem vigyáz szívére, azért lesz idő előtt munkaképtelen s beteg.

Dr. Sanitas.

Gondomy
Misszió

Hudson Taylor.

A múlt század közepén egy 21 éves ifju Angliából elindult Kinába. Sajnálta azt a sok száz millió embert, akik Isten nélkül élnek abban a nagy birodalomban. A legnagyobb nehézségekkel küzdött Kinában. Nem állt valamilyen missziói társulat szolgálatában s így nem is volt biztos jövedelme. Ő úgy érezte, hogy őt az Isten küldte ki Kinába s azért úgy gondolkozott, az Istennek a gondja, hogyan tartja el őt. Meggyőződése az volt: Senkitől sem kérni semmit, csak a jó Istentől. Ő adja a szükséges munkásokat s a szükséges pénzeket. S ime, hitében meg nem szegyenült, mert az Ur több mint 900 misszionáriust adott, többen mint 30.000-en keresztelkedtek s több mint 2000 bennszülött segéd állt a munkába. A pénzbeli segítség pedig többet tett ki 30 millió aranymárkánál.

Egyszer Hudson Taylor azt írta: «Az 1887-iki évben legalább 100 új segéd munkást várunk.» Sőt azt is elvárta, hogy a sok segéd munkás és az egész munka fenntartásához szükséges 200.000 márka többletkiadást is megküldi az Ur. De imájában azt kérte, hogy ez az óriási összeg ne apró tételekben, hanem lehetőleg nagy tételekben érkezék a kezébe, hogy ne kelljen olyan nagy könyvvezetést csinálni s ezzel is lekötni a munkaerőt. Hitében nem csalódott. Még abban az évben nem 100, de 600 férfi és nő jelentkezett, hogy beáll missziói munkásnak, ezek közül tényleg 102-tőt munkába is állítottak. A 200.000 márka helyett pedig 220 ezer márka folyt be, még pedig tényleg nagy tételekben, amennyiben ezt az összeget *tizenegyen* adták össze.

Ha otthon, Angliában hirdette az Igét, soha nem kért a hallgatóktól pénzt. De mégis kiürültek a pénztárcák, levetették az arany- és ezüst díszeket s sokan elhatározták, hogy a ki-

nai misszióba belépnek. Az emberek Hudson Taylor beszédeiből oly áldást merítettek, hogy hajlandók voltak mindenüket odaadni.

De neki is küzdelmes volt az élete. Csak-hogy ő minden gondját az Urra vetette, akinek ügyét szolgálta.

Munkájában szerette a tervszerűséget. Azt mondja ő maga egy helyen: Istennek úgy szolgálhatunk, ha a legjobb tervet állítjuk fel s igyekezzünk ezt a tervet a legjobban megvalósítani. Ez mindenesetre jobb, mint terv nélkül dolgozni. A legjobb terv az: Istent megkérdezni, melyik az Ő terve, s akkor ezt a tervet az Ő segítségével teljes erőnkől megvalósítani. Így az Urnak alkalma van terve keresztülvitelénél minket mint eszközöket felhasználni. A felelőség teljesen az övé. Nekünk csak engedelmességednk kell s oda menni, ahová ő vezet. Az ő terve sohasem borul fel, hanem sikeresen teljesedik.

Nagy munkáját nem ölbe tett kezekkel valósíthatta Hudson Taylor, hanem imádkozva s a keresztet hordozva. Családjától az utazások miatt néha hónapokon át távol volt, ami sem számára, sem felesége számára nem volt könnyű. Egyszer azt írta feleségének: «Nagyon könnyű dolog azt énekelni: «Uram én mindent hozok», de az Isten sokszor megmutatja, hogy ez a kis szó *mindent*, mily sokat is jelent. Sokszor nehezemre esik annyi ideig távol lenni tőled; de ha őreá gondolok, aki 33 éven át távol volt az égből s azt a földi időt aztán a Golgothán fejezte be, akkor szégyellem önzésemet.»

Nagyon szerette a hosszú ideig való imádkozást, mikor is teljesen elmerült az Ur dorgaiba. Akár uton volt, akár odahaza, Isten Igéjét szorgalmasan olvasta, abban nem zavarhatta őt semmi. Az utazások alatt sokszor órákhozszámot fekve imádkozott, mert a térdepelve való imádkozás ennyi időn át nagyon kifárasztotta volna.

Nagyon szerény ember volt. Mikor Ausztráliába egyszer egy előkelő állású ur bemutatta őt, akkor azt mondta magáról: «Kedves barátaim, én csak egyszerű szolgálja vagyok egy híres nagy Urnak.» Ő jól tudta, hogy az emberek szeretik magukat felmagasztalni. Erről feleségének egy ízben ezeket írta: «Világos lett előttem, hogy különösen azok számára kérjem a Szent lelket, akik a legtöbb nehézséget okozzák a munkában, mert ha ezek Szent lélekkel megtelnek, akkor mindjárt jól megy minden. Ahol egyesek életében az Én a fontos és az első és nem *Krisztus*, ott a legjobb szervezet sem tud segíteni s nem adhat erőt a sátán, a test és a világ felett.»

Szerénységében mindig III. osztályon utazott, dacára, hogy barátai adták neki pénzt a II. osztályra. Azt mondta: «Az Ur pénzével takarékosan kell bánni.» Egy konferencián, amit a bennszülöttekkel tartott, a pénzhányt tárgyalták. Ott ezeket mondotta: «Ne az ellátással, ha-

nem az ellátóval lörödjünk. Sokkal nagyobb Üdvözítőnk van, mintsem sejtjük. Mikor a csüggedés erőt akar rajtunk venni, akkor gondoljuk el, hogy az ügy, melynek szolgálatában állunk, nem a mi ügyünk, hanem az Ur ügye! Mi nem öregette dolgozunk, hanem ő dolgozik mi általunk! A nehézségek arra jók, hogy azok által meglátjuk azt, milyen jó és milyen hatalmas a mi Istenünk!»

Vizsgáljuk önönmagunkat s a ránk bízott munkát az elmondottak világában. Nekünk is ugyanaz az atyánk, mint aki volt Hudson Taylor mennyei Atyja. Ő ma sem változott!

Németből

W. J.

Malbert M.

(Életrajzi adatok.)

Édesatyám roppant szigorú vallásos nevelésben részesített. Mikor 13 éves voltam, elkerültem nagybátyám házához. Nem volt fia, csak lányai, azért adoptálni akart. Nagybátyám keresztyén iskolába járatott. Majd a gimnáziumba kerültem, az orvosi pályára szerettem volna lépni.

Egy nap több társammal vendéglőben voltunk. Ott szóba került egy magyar zsidó rabbi, aki röpiratokat írt arról, hogy Jézus Krisztus a Messiás s a zsidó népnek a dicsősége. Mikor hallottam, hogy egy zsidó rabbi ilyesmit tud írni, nagyon ingerült lettem, mert engem úgy tanítottak, hogy a zsidó nép minden szenvedésének Jézus Krisztus az oka s most egy rabbi szépet és jót ír róla, s a zsidó nép legjobb fiának mondja. Megszereztem a szóban forgó röpiratot. Gime ez volt: Zsidóság és keresztyénység. Lichtenstein rabbi írta. Nagyon hosszantott a rabbinak állásfoglalása Jézus mellett, de az Újtestamentumból vett idézeteken nagyon elcsodálkoztam. Eleinte azt hittem, hogy ezeket az idézeteket maga a rabbi találta ki. Azért elhatároztam, hogy egy Újtestamentomot szerzek s magam győződöm meg róla, vajjon a rabbi tényleg idézeteket közölt-e röpiratában, avagy pedig saját maga eszelte ki. Amikor az első négy fejezetet elolvastam, Máté evangéliumából türelmemet elvesztettem s félretettem a könyvet. De valami mégis arra ösztönzött, hogy újra elövegym s tovább olvassam. De az ötödik fejezet belső konfliktust váltott ki lelkemben. Tovább olvastam s minél többet olvastam, annál inkább azt a felfedezést tettem, hogy ez tulajdonképpen zsidó könyv, mert hiszen nem más, mint bizonyítéka annak, amit a próféták hirdettek, tanítottak. Azt láttam belőle, hogy a keresztyének tulajdonképpen azok, akik Ábrahám vallásához méltóak s így részesei lettek azon ígéreteknek, ame-

lyet Ábrahámnak adtak. Atolvastam megegyezően az egész könyvet s felismertem, hogy ama Názárethi nem más, mint a rég várt *Messias*, aki jött, mint a világ világossága; hogy megvilágosítsa a pogányokat. Azt kérdeztem önmagamtól, hogy a zsidó nép miért nem büszke órára, s miért nem örül neki? Mert nem ismerte fel, hogy Ő az, akire oly vágyakozva vártak. Elfutottak az igazi *Messias* mellett s mást várnak a mai napig.

Felismertem, hogy a *Messias*nak szenvednie kellett s elhatároztam, hogy én a Krisztushoz csatlakozom. De még fiatal s gyenge voltam és nem mertem szívem titkáról s meggyőződésemről beszélni. Egy reggel azonban a felkelő nap, s az ébredő természet oly nagy hatással volt rám, hogy kezembe vettem az Újtestamentumot s ágyamban olvastam. Mikor a reggelihez mentem, elfelejtettem könyvemet jól elrejtteni, mint ezt máskor megtettem. Unokahugom megtalálta s nagybátyámnak adta. Mikor délben hazajöttem az iskolából, nagybátyám az ajtóban állt, Újtestamentumomat kezében tartva, azt kérdezte: «A te könyved?» «Igen.» válaszoltam. «Akkor égesd el rögtön, ha küszöbömöt még egyszer át akarod lépni.» «Ha elolvastad, nem kívánád, hogy elégessem.» Közbe kivettem a könyvet kezéből. Erre azt mondta: «Át ne lépd a küszöbömöt, várj itt az ajtónál, minden holnidat kihozzuk, s aztán menj, amerre jól esik.»

Holmimat átvettem s hazafelé indultam édesatyámhoz. Mikor hazaértem, atyám is az ajtóban állt s könnyezeti, sürgönyt tartott a kezében. Szemrehányással fogadott, hogy szégyent hozok házára, családjára. Elmondtam neki mindent, hogy volt, mint volt, mi ment végbe bennem. Kértem, hogy olvassa csak el ő is az Újtestamentumot, akkor látni fogja, hogy milyen régi igazságokat foglal magában. Ő azonban nem akart megérteni, mind indulatosabb lett s nem fogadott be. Így kénytelen voltam hazulról el távozni. Rövid ideig egyik nagynénémnél tartózkodtam, majd kimentem Londonba. Ott a zsidó misszió istentiszteleteire jártam. Megtértem s megkeresztelkedtem. Egy évre rá pedig egy kollégiumba iratkoztam be. Előljáróim hívó élete s igazi keresztyén szeretete nagy hatással volt rám. Három évi tanulás után az egyik londoni missziói társulat mint zsidó misszionáriust Délafrikába küldött. Az Ur megáldotta ottani működésemet. Többek közt megtért egy zsidó kereskedő, egy zsidó ügyvéd s egy zsidó vegyész. Később megint Londonba jöttem s folytattam tanulmányaimat. Egy évig a durhami egyetemen is voltam. Az 1914. év tavaszán a kanadai zsidó misszió vezetője lettem. Ez három évig tartott. Ismét Angliába kerültem. Onnan Isten Lengyelországba vezetett, ahol igen sok zsidó van s ahol bőven alkalmam nyílik arra, hogy közöttük hirdessem a Krisztus szeretetéről szóló evangéliumot, amit ők még soha életükben nem hallottak.

«Zionsfreund»-ből

W. J.

A szeretet megkedvelte a keresztet. Egy öreg zsidó embert az egyik evang. kórházban ápolta egy evang. diakonissza. Az öreg igen vallásos volt, mint az orthodox zsidók szoktak lenni. De a diakonisszának kis keresztjét, melyet, mint hivatásának jelvényét viselt, nem tudta nézni. Ahányszor a diakonissza feléje jött s mindannyiszor lehuntyá szemét, hogy ne lássa a keresztet. Egyszer a diakonissza megkérdezte az öregot, miért huntyja be mindig a szemét, ha feléje megy? «Mert nem tudom nézni a keresztet.» A diakonissza nem szólt erre semmit, csak éppen olyan szeretettel ápolta s gondozta az öregot, mint eddig. Az öreg pedig folyton csodálta a betegápolónőt, honnan meríti az erőt, hogy mindig egyforma jókedvvel tudja őt s a többi beteget ápolni. Multak a hetek. Egy nap azzal a kijelentéssel lepte meg az öreg a diakonisszát: «Most már meg tudom nézni a keresztet.» A szeretet, amely a diakonissza életét jellemezte, vele is megkedvelte a keresztet, amelyen Jézus meghalt, irántunk való szeretetből.

Ne a külső hovatartozásod s a külső jelek, szokások, hanem szereted bizonyítsa, hogy a Jézus Krisztus keresztjét megérted, hordozod. Szeretedet másokat is meggyőz majd s a Krisztushoz vezet!

Az UrvacSORA méltatlan élvezete. Nem történik ugyan naponta, hogy az Ur azokat megbünteti, akik méltatlanul eszik az ő vacsoráját, — de azért elég gyakran megtörténik. Így tudunk egy fiatal lányról, aki igazi benső vágyódásból vette karácsony első napján az UrvacSORÁT. De karácsony másodnapján elment táncolni, dacára annak, hogy szülei határozottan ellenezték. Karácsony harmadik napján a lány már súlyos betegségben feküdt.

Ez még nagy kegyelem, ha az Ur mindjárt büntet. De ha már nem büntet — akkor már elvégeztetett rajta az elkárhozás ítélete! Ha sujt az Ur, ha büntet — vizsgálj magad, valami hibáról, bűnről akar leszoktatni. Ha hull a jószágod — bizonyára nem adtál annyit az Ur ügyére, mint lehetett volna s kellett volna Uadnod. Ha betegágyba fektet, bizonyára nem volt időd egészséged napjában az Ur ügyével foglalkozni, s most így ad neked alkalmat a csendességre, az önvizsgálatra.

Halál

Mikor nyílik ki a szemed? Plinius, a híres természettudós többek között azt beszéli a vakondról, hogy ez a halál órájában kezdi szemét kinyitni. És tényleg így is van. Améddig a vakond egészséges és a földet turja kicsi

szemecskéit csukva tartja. Csak mikor érzi, hogy meg kell halnia, jön ki a napvilágra és nyitja ki fekete szemét. Sokszor az emberek sem cselekszenek másképen. Vakon mennek keresztül az életen és csak mikor a halál óráján közelődik, nyitják ki szemüket és rémülettel veszik észre, hogy milyen borzasztóan csapták be saját magukat a földben való turások által. A te szemed nyitva van-e már?

Reményes

Katonai hatóság a hívők munkájáról. A közigazgatási hadosztály I., IV. a. 1329—22. II. szám alatt a következő hivatalos átiratot intézte hívő köröknek: «Az utóbbi időben igen gyakran megtörténik, hogy a hívő körök munkájának hatása alatt olyan egyének, akik mint hadbavonultak valamit eltulajdonítottak a hadsereg tulajdonából, azt vagy természetben, vagy pedig pénzürtékben adják vissza a hadseregnek, illetve államnak. Ez igen örömdetes jelenség, mert népünk kezd a háború előtti erkölcsökhöz visszatérni. Mivel a jobb erkölcsökhöz való visszatérés nagyrészt a hívő közösségek munkájára vezethető vissza, ezt ezennel hivatalosan is készséggel elismerjük s elhez a szép eredményhez a közösségeknek csak gratulálni tudunk. A hadosztály ezentúl hathatósan támogatni fogja a hívő közösségek munkáját, mert népünk szellemi téren való szanálását viszik előbbre. Bár változtatnák meg gondolkozásukat minél előbb. Midőn nagybecsülésünknek adunk kifejezést, egyben még kijelentjük, hogy a hívő közösségek munkájukban mindenkor számíthatnak logikus, szebbmivű támogatásunkra s megértő segítségünkre.»

Íme, hogyan vélekedik a németországi katonai hatóság a hívőkről. Nálunk még félnek a hívőktől!

Hogyan kell adakozni? Egy indiai mese szerint egy apa öt fiával a templomba ment és közben kérte istenét, hogy jelentsen meg neki, hogy milyen az ő fiainak szíve. Akkor második egyiknek egy pénzdarábót adott, melyet előbb megjelölt, hogy megismerje és megparancsolt nekik, hogy azt a perselybe tegyék. Az első betette pénzt és azt gondolta, milyen rossz, hogy mindig csak adni kell és hogy ő mi mindent vehetett volna ezen a pénzen. Ez a pénzdaráb vassá vált, mert a fia szíve is olyan kemény volt, mint a vas. A második könyelműen és felületesen tette be pénzt. «Mit bánom én, hogy van-e pénzem, vagy nincs», mondá — és pénze vékony pléhdarábba változott. A harmadik előbb szétnézett, hogy a körülállók látják-e az ő adományát és nagy zörgéssel dobta azt a perselybe. Ez úgy csengett, mint tiszta arany, de hamis volt. A negyedik így szólt magában: «Sajnálom a szegényeket, kik ezt a pénzt kapják, szívesen adom, de szeretném, ha többet adhatnék, itt az apa öröme»

mel látta, hogy a pénzdarab igazi ezüstité vált. Az ötödik komolyan mondá: «Isten kegyelme által vagyok ami vagyok, övé a szívem és minden vagyonom. Ő kívánja tőlem ezen áldozatot és azért hálás szeretettel adom azt.» Erre a pénzdarab tiszta, fényes arannyá változott. — Így kell annak lenni, ha akarjuk, hogy adományunk arannyá változzon, ha örömet és áldást várunk adakozásunkból. Minden áldozatnak és jótéteménynek az Isten iránt való hálában legyen a gyökere, akitől mindazt kaptuk, amit nek iadunk. Milyen a te adakozásod? Csak a jókedvű adakozót szereti az Isten.

A kigyó mint életmentő. Zinzendorf gróf (született 1700. Drezdenben, meghalt 1760. Herrnhuthban) 1741—42-ben Északamerika indiánjai között hirdette az evangéliumot. Egy este gunyhójában tűz mellett üldögélve, mélyen elmerült gondolataiba. Észre sem vette, hogy egy veszedelmes csörgőkigyó csuszott a tűz közelébe, közvetlenül lábai mellé. Azt sem vette észre, hogy gunyhója ajtajának függönyét egy indiánus félrelebbentette s puskájával célba vette az öreg misszionáriust. Az indiánusok bérelték fel, mert azt hitték, Zinzendorf is csak az indiánusok kincsei kedvéért jött, mint előtte sokan Európából; ezért el akarták tenni láb alól. Az indiánus már felhuzta puskája kakasát, hogy elsüsse a fegyvert, de ebben a pillanatban az eddig csendesen heverő csörgőkigyó magasra emelkedett s villogó szemével nézve az indiánust, támadásra készült. Az indiánus látva a kigyót, roppant megijedt, s hirtelen elfutott s társainak elmesélte, hogy a nagy Szellem hogyan védte a fehér embert; mégis csak jó ember lehet Zinzendorf, aki nekik a nagy Szellem áldását akarja adni. Ettől fogva mindnyájan szerették a gróft s bizalommal voltak munkája iránt.

Ez a történet is mutatja, hogyan teljesedik a 34. zs. 8-ik verse: «Tábort jár az Ur Angyala az ötlet felők körül és megszabadítja őket.» Vagy a 91. zsolt. 13. verse: «Az oroszlanon és az áspis kigyón jársz, megtapodod az oroszlan-kölyköt és a sárkányt.» Vagy amint Luk. 10. 19-ben olvassuk: «Imé adok néktek hatalmat, hogy a kigyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenségnek minden erején és semmi nem árt hat néktek.»

De jó is a hívő embernek, mindenkor az Ur oltalmában s kezében tudja magát s övét. Te az Uré vagy-e már?

Szeretet a misszió iránt. Egy diakonissza évek hosszú során át ápolta a betegeket, míg végre maga is súlyosan megbetegedett. Gégesorvadásba esett. Betegségét türelemmel viselte. A vége felé már nem tudott semmit sem enni. Azok, akiket ápolt, szerettek volna neki kedveskedni egy kis ennivalóval, gyümölcseccsel vagy más egyébvel, de nem ehetett semmit sem. Ek-

kor egy perselyt állított ágya mellé s arra kérte látogatóit, hogy a neki szánt adományok értékét feyék a perselybe, hogy ezzel a pogányok közt folyó missziói munkát támogathassa.

Ime, még halálos ágyán is hogyan csüngött lelke a misszióra; az Ur országa terjedése volt a fő gondja! Te hogyan állsz a missziói munkával szemben? Imádkozol a pogányok megtéréséért, adakozol-e a térítési munka fenntartására s fejlesztésére?

W. J.

1. *péntek:* Zsid. 10., 1—18., 4. Móz. 22., 1—21. Mond lelkemnek, én vagyok segítséged. 35. zsolt. 3. A te hitet megtartott, erdej el békeséggel. Luk. 8., 48.
2. *szombat:* Zsid. 10., 19—31. Es. 40. 20—31. És azt végzém: Hívj engem atyámnak és ne pártolj el tőlem. Jer. 3., 19. Higyj az Ur Jézus Krisztusban és idvezülsz, mint a te házad népe. Ap. csel. 16., 31.
3. *vasárnap:* Ján. 16., 16—23. 1. Pét. 2., 11—20. Tanítani foglak titeket a jó és igaz utra. 1. Sám. 12., 23. Méltó a megöletett bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. Ján. 5., 12.
4. *hétfő:* 97. zsolt. 4. Móz. 22., 22—41. Megáldatnak te benned a földnek minden nemzetiségei. 1. Móz. 12. 3. De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle. Luk. 10., 42.
5. *kedd:* Zsid. 10., 32—39. 4. Móz. 23., 7—28. Meghallgattam a te imádságaidat és megláttam a te könyhullatásodat. 2. Kir. 20., 5. Kérjétek és adatik néktek. Mát. 7., 3.
6. *szerda:* Zsid. 11., 1—12. 4. Móz. 24., 1—17. És amiképen gondom volt arra, hogy kigyomláljam és elrontsam, letörjem és pusztítsam és veszedelembe sodorjam őket; azonképen vigyázok arra, hogy megépítem és beplántáljam őket, azt mondja az Ur Jer. 31., 28. Azért vigyázatok, megemlékezvén arról, hogy én hívom esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könyhullatással inteni mindenkit. Ap. csel. 20., 31.
7. *csütörtök:* Zsid. 11., 13—30. 5. Móz. 4., 1—15. Hálával áldozál Isternek és teljesítsd a felségesnek a fogadásaidat! 50. Zsolt. 17. Avagy nem tizen tisztulának meg? A kilenc pedig hol van? Luk. 17., 17.
8. *péntek:* Zsid. 11., 32—40. 5. Móz. 4., 20—29. A te orcádat keresem oh Urant. 27. zsolt. 8. Azért valaki közületek bucsut nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom. Luk. 14., 33.

9. **szombat:** Zsid. 12., 1—13. 98. zsolt. Az Ur az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bizom. Jer. sir. 3., 24. Megragadjuk az előttünk levő reménységet, mely lelkünknek, mint egy bátorságos és erős horgonya. Zsid. 6., 18.
10. **vasárnap:** Ján. 16., 5—15. Jak. 1., 16—21. Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljétek beszédeket, de nem áll meg, mert Isten van mi velünk. Es. 8., 10. Szent, szent, szent az Ur, a mindenható Isten, aki vala és aki van és aki eljövendő. Ján. jel. 4., 8.
11. **hétfő:** 99., 100. zsolt. 5. Móz. 4., 30—40. Az Ur az én oltalmam; a felségest választottad a te hajlékomba. 91. zsolt. 8. Ne félj, hanem szólj és ne hallgass. Ap. csel. 18., 9.
12. **kedd:** Zsid. 12., 14—29. 5. Móz. 5., 1—19. Nem látják meg azok az emberek azt a földet, amely felől megesküdtem Ábrahámnak, kivéve Kálebet és Jozsué, mivelhogy tökéletesen jártak az Ur előtt. 4. Móz. 32., 11—12. És meg tudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeniteknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. Ján. jel. 2., 23.
13. **szerda:** Zsid. 13., 1—12. 5. Móz. 5., 20—30. Akkor segítségre hívtok engem és elmentek és imádtok engem és meghallgatlak titeket. Jer. 29., 12. Kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömtők teljes legyen. Ján. 16., 24.
14. **csüt.:** Zsid. 13., 13—25. 5. Móz. 6., 1—9. Gyertek, odaadjuk magunkat örök szövetségre az Urnak, amely felejthetetlen. Jer. 5., 5. Hálaikat adok néked Atyám, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől és a kisdedeknek megjelentetted. Máté 11. 625
15. **péntek:** Titus 1., 1—4. 2., 11—15. 5. Móz. 6., 10—19. Áldott legyen az Istennek neve örökön örökké; mert övé a bölcsesség és az erő. Dán. 2., 20. Mert ha emberektől van az a tanács, úgy a dolog semmivé lesz, ha pedig Istentől van, ti fel nem bonthatjátok azt. Ap. csel. 5., 38., 39.
16. **szombat:** Tit. 3., 1—8. Es. 55., 6—11. Oh Isten könyörülj rajtam, mert benned bizik az én lelkem. 57. zsolt. 2. Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle. Mát. 7., 11.
17. **vasárnap:** Ján. 16., 23—33. Jak. 1., 22—27. Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? Jer. 17., 9. Amit csak kérni fogtok az Atyától, az én nevemben, megadja néktek. Ján. 16., 23.
18. **hétfő:** 102. zsolt. 1—18., 24—29. 5. Móz. 7., 1—13. Nyugton élem le éveimet lelkem keserősége után. Es. 38., 15. Mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére és dicsőítvén Istent nagy szóval. Luk. 17., 15.
19. **kedd:** Filemon. 5. Móz. 7., 14—21. Örökgalmassággal könyörülök rajtad, azt mondja a megváltó Ur. Es. 54., 8. A ti szomorúságtok örömmre fordul. Ján. 16., 20.
20. **szerda:** Kol. 1., 1—17. 110. zsolt. 1—4. A bünösökért imádkozott. Es. 53., 12. Hatalom adatott Jézusnak minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, amit néki adott. Ján. 17., 2.
21. **csüt.:** Márk. 16., 14—20. Ap. csel. 1., 1—11. Órizzétek meg az Urnak utát. Móz. 18., 18. Elhagyom e világot és elmegyek az Atyához. Ján. 16., 28.
22. **péntek:** Kol. 1., 18—29. 5. Móz. 8., 1—10. Hát nem Istentől tudakozék-e a nép. Es. 8., 19. A Berebeliek bevévék az ígét készséggel. Ap. csel. 17., 11.
23. **szombat:** Kol. 2., 1—10. 42. zsolt. Minde beszédeimet, melyet szólók néked, vedd szívedbe. Ez. 3., 10. Mert a békességes türesre van szükségetek, hogy az Isten akaratját cselekedvén, elnyerjétek az ígéteret. Zsid. 10., 36.
24. **vasárnap:** Ján. 15., 26—16., 4. 1. Pét. 4., 8—11. És megtudjátok, hogy én, az Ur szóltam és megcselekedtem. Ez. 37., 14. Tartsuk meg a reménységnek vallását tántorítatlanul, mert hű az, aki ígéteret tett. Zsid. 10., 23.
25. **hétfő:** 103. zsolt. 5. Móz. 8., 11—20. Az Ur akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. Es. 5., 13., 10. Isten hirdette a békesség ígét a Jézus Krisztus által, ő mindeneknek Ura. Ap. csel. 10., 36.
26. **kedd:** Kol. 2., 16—23. 5. Móz. 9., 1—14. Örömet nyisd meg kezedet a te szükölködő és szegény atyád fiának a te földeden. 5. Móz. 15., 11. Az ember fiának nincs hová fejét lehajtani. Mát. 8., 20.
27. **szerda:** Kol. 3., 1—11. 5. Móz. 9., 15—29. Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készited az igaznak útját. Es. 26., 7. Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ján. 15., 5.
28. **csüt.:** Kol. 3., 12—25. 5. Móz. 16., 1—17. Ismét merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok. Móz. 18., 27. Ugy van, Uram; de hiszen! Mát. 15., 27.
29. **péntek:** Kol. 4., 5. Móz. 18., 9—19. Szabadíts meg, hogy megtudják, hogy Té vagy Uram, Isten egyedül. Es. 37., 20. Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de azután majd megérted. Ján. 137.
30. **szombat:** 31. zsolt. Ez. 36., 22—28. Dicsérem az Urat, amíg élek. 146. zsolt. 2. Én kérem az atyát és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon, mindörökké. Ján. 14., 16.
31. **vasárnap:** Ján. 14., 23—31. Ap. csel. 2., 1—13. Látták szemeid az én alakatlan testemet és könyvedben ezek mind be voltak írva. 139. zsolt. 16. Vegyetek szent lelket. Ján. 20., 22.